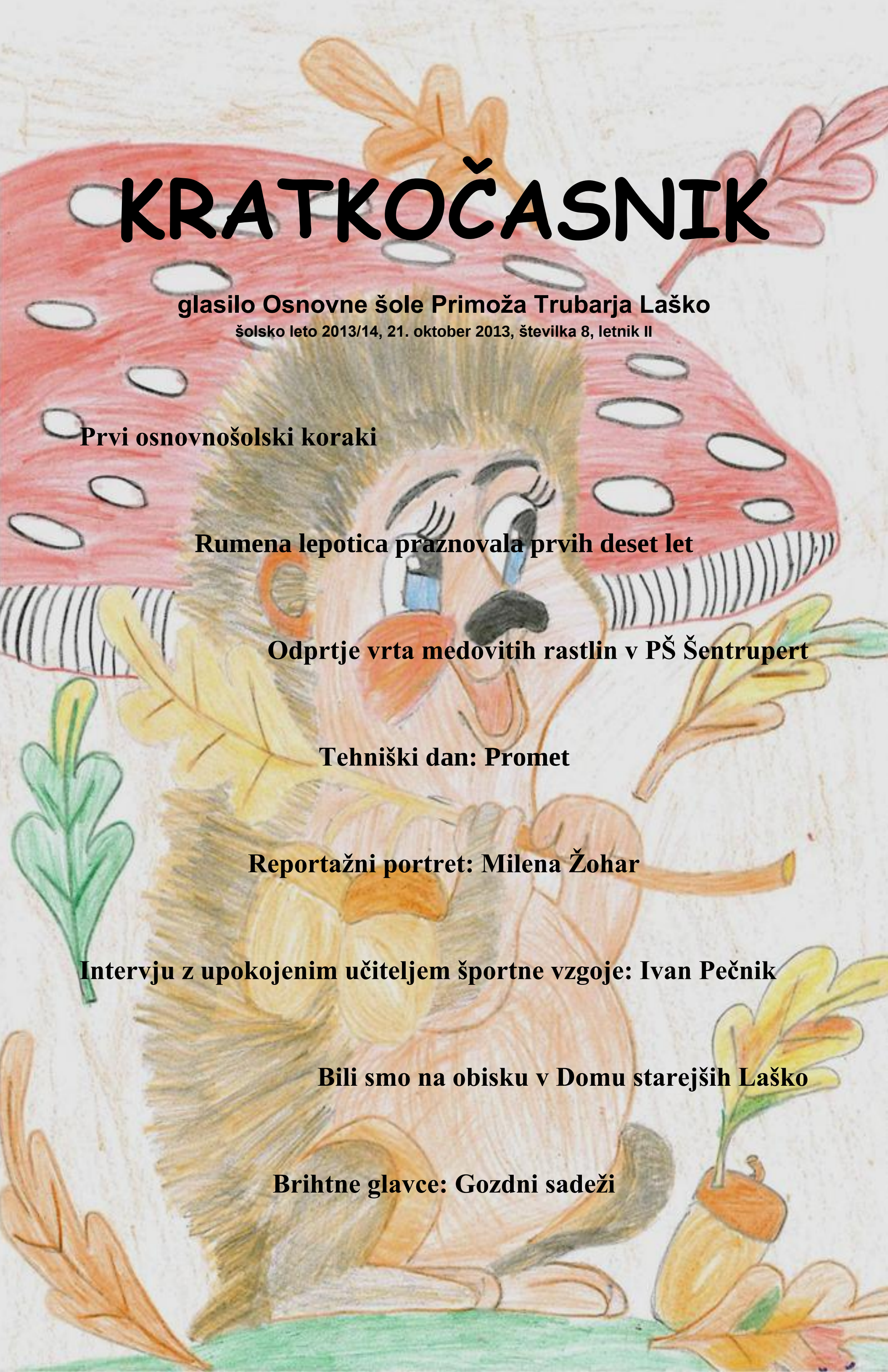

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 21. oktober 2013, številka 8, letnik II

Prvi osnovnošolski koraki

Rumena lepotica praznovala prvih deset let

Odprtje vrta medovitih rastlin v PŠ Šentrupert

Tehniški dan: Promet

Reportažni portret: Milena Žohar

Intervju z upokojenim učiteljem športne vzgoje: Ivan Pečnik

Bili smo na obisku v Domu starejših Laško

Brihtne glavce: Gozdni sadeži

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 21. oktober 2013, številka 8, letnik II

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Taja Jančič, Ana Blatnik, Tim Kreže, Nina Videc, Sara Čopar, Kristjan Ovčar, Staša Hohkraut, Asja Zupanc Rezec, Žiga Ulaga, Bhimasena Naglič, Nika Brečko, Matej Iršič, Nika Zupanc Vrhovšek, Taj Očko, Aljaž Deželak, Maja Videc, Jožica Terbovc, Julija Pristovnik, Žak Lončar, Manica Slapšak, Bor Turnšek, Špela Videc, Nika Novak, Tadej Pasarič, Zala Uratarič, Tinkara Blagotinšek, Barbara Grešak, Tina Kramar, Timeja Verk, Katja Pajk, Tajda Velikonja, Neža Kovač, Gašper Tovornik, Larisa Knap, Klara Kovač, Doroteja Berložnik, Žan Milčinović, Tomaž Mlakar, Martin Jeretina, Gracia Voglar, Saša Klezin, Tina Vorina

Naslovnica: Aleks Brižič

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

PRVI ŠOLSKI DAN

Prvi osnovnošolski koraki

Naša šola je z vsemi svojimi podružnicami z letošnjim šolskim letom pod svoje okrilje sprejela sto osem prvošolcev – štirinajst jih je prvič prestopilo prag PŠ Šentrupert, sedem PŠ Rečica, trije PŠ Vrh nad Laškim, medtem ko sta ostale sprejeli matična šola in debrska podružnica.

Prvošolce smo v matični šoli in PŠ Debro sprejeli popoldne. Zanje smo pripravili bogat kulturni program. Brigita Kovač ga je v vlogi Pike Nogavičke spretno povezovala in zabavala prvošolce. Pridružili so se ji tudi mažoretke z mentorico Majdo Marguč, plesalke iz Mačjega mesta in učenci glasbenega izbirnega predmeta s pravljico Vse si delimo.

Posebno presenečenje je pripravil tudi znan radijski voditelj Denis Avdič, ki je na duhovit način poklepetal z učenci in med drugim spregovoril o prometni varnosti prvošolcev. Vsi prvošolci so prejeli tudi darila, ki jih je prispeval Radio 1.

Irena Namestnik, foto: Marko Sajko

DESETLETNICA ŠOLE

Rumena lepotica praznovala prvih deset let

V petek, 11. oktobra, je podružnična šola v Debru proslavila poseben dogodek. Pred desetimi leti je namreč odprla svoja vrata in pod okrilje sprejela prve nadebudne šolarje. Ob omenjeni obletnici so učenci in učitelji pripravili proslavo, na kateri so obudili spomin na ta poseben dan. Tako pomemben dogodek mora biti seveda obvezno zabeležen tudi v šolskem časopisu, zato sva šolski novinarki odšli tja z namenom, da bi vam lahko v naslednjih vrsticah poročali o slavnostnem dogajanju.

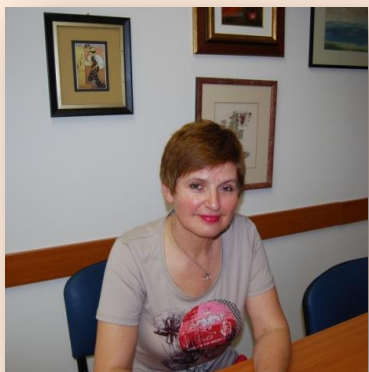
Šolske delavce sva povprašali o tem, kakšni občutki jih prevevajo ob deseti obletnici delovanja šole in kakšno mnenje imajo o šoli kot skupnosti.

Podravnateljica Irena Namestnik je že na začetku zatrdila, da je deset let zelo hitro minilo in da je šola pripomogla predvsem pri reševanju prostorske stiske, saj je bilo takrat uvedeno devetletno šolanje. Šola je sicer ostala podružnična, čeprav bi si dandanes želeli, da bi bila samostojna, a to ni več mogoče. Omenila je tudi, da je v debrski šoli petdeset otrok manj, kot jih je bilo ob odprtju, pri čemer so zaradi manjšega števila povezani kot velika družina. Seveda ne gre brez tistih, ki radi kakšno ušpičijo, a v tem primeru učitelji in ostali delavci v šoli karseda hitro sklenejo dogovor z učenci in se izognejo nadaljnjim težavam.

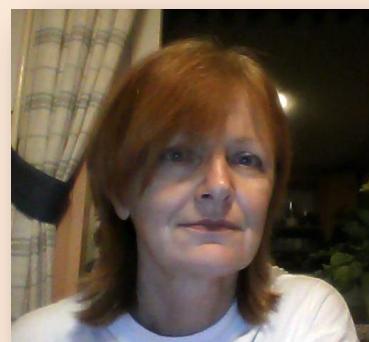
Glede opreme so zelo zadovoljni, beleži so večinoma še prvi, zato se trudijo, da bi ostali čim lepši. Seveda šolo že načenja zob časa, zato skrbno opazujejo in poskušajo sproti popravljati stvari, ki se uničijo ali poškodujejo.

Ker so si zamislili, da bi na poseben dan, ob desetletnici šole, imeli torto, se je seveda treba zahvaliti tudi kuharicam za marljivost, saj so spekle šest velikih tort. Obletnico so v šoli želeli proslaviti v tednu otroka, kar jim je tudi uspelo.

Da je deset let nepredstavljivo hitro minilo, je poudarila tudi vodja šole Jelka Dornik Binder, ki meni, da je debrska šola zelo prijetna in da so starši, učitelji in učenci zelo povezani. Vsi se trudijo, da težave, ki nastajajo, rešujejo sproti. Pravi, da ima o šoli zelo pozitivno mnenje in da želi, da bi bila šola deležna še veliko uspehov.

Za rokav sva pocukali tudi učiteljico Slavico Šmerc, ki je bila v prvih letih delovanja debrske šole ravnateljica OŠ Laško. Najprej sva izvedeli, da je včasih pouk potekal v laški šoli dopoldne in popoldne, z novo šolo pa je lahko tisti del otrok, ki so hodili popoldne, odšel tja, zato je bilo prostorske stiske konec. Dan odprtja šole ji je ostal zaradi dobrega programa, ki so ga pripravili otroci, v lepem spominu. Spominja se tudi prihoda takratnega ministra za šolstvo in šport dr. Slavka Gabra, ki je bil zelo pozitivno naravnan za šolstvo nasploh, zato so v tistem obdobju šole v Sloveniji zelo dobro delovale. Na koncu je učiteljica še dodala, da smo takrat dobili najlepšo šolo v Sloveniji. No, vsaj tako je povedala ob odprtju in tako misli še danes.

Taja Jančič in Ana Blatnik

VOŠČILA

Imamo jo radi

Kot se ob vsakem rojstnem dnevu spodobi, je bila tudi podružnična šola v Debru ob svojem prazniku deležna številnih voščil. Nekaj smo jih izbrali in objavili.

Vse najboljše za deseto obletnico. Tebi, šola, želim še veliko pridnih otrok. V tebi se zelo dobro počutim. Učiteljice so zelo prijazne.

Tim Kreže

Vse najboljše za tvoj deseti rojstni dan. Jaz se zelo dobro počutim. Ti si zelo lepa šola in si tudi čudovite barve. Všeč mi je, ker so učiteljice tako prijazne.

Nina Videc

Ta šola je v Debru. Jaz se v njej počutim super, ker sem spoznala že veliko prijateljev in prijateljic. Najbolj mi je všeč telovadnica, ker imamo tam šport in mažoretke. Jaz bi šoli za rojstni dan podarila večjo telovadnico. Všeč so mi rumena barva šole, knjižnica, učiteljice in učitelji. Vsak dan kuharice skuhajo malico in kosilo, za nekatere pa še popoldansko malico. Imamo tudi OPB, kjer delamo domače naloge in ustvarjamo kaj zanimivega. Želim pa si, da učenci ne bi tako skakali po njej. Šoli želim še veliko učenih trenutkov.

Sara Čopar

Risba: Kristjan Ovčar

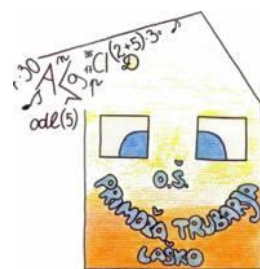
PRAZNIČNA VOŠČILA

NAŠA DRAGA LEPA ŠOLA!

*Ob tvojem desetem rojstnem dnevu ti želimo,
da bi bila še naprej čvrsto in varno zatočišče dobrim učiteljem,
pridnim in pametnim učencem
ter ostalemu prijaznemu osebju.*

To so želje 4.a-razreda in učiteljice Marice Trupej

**DRAGI OSNOVNOŠOLCI,
ZA DESETI ROJSTNI DAN SI ŽELIM,
DA ME SPOŠTUJETE KOT SVOJ DRUGI
DOM IN DA ME VARUJETE PRED
POŠKODBAMI IN PACKARIJAMI.**

VAŠA ŠOLA

Staša Hohkraut: »Šoli želim, da bi imela veliko, veliko učencev, ki ne bi jezili učiteljic in učiteljev, in da bi stala še najmanj sto let.«

Asja Zupanc Rezec: »Šoli želim vse najboljše in najlepše, da bi se delile dobre ocene za veliko dobrega branja in znanja.«

Žiga Ulaga: »Šoli želim vse lepo in srečno.«

Bhimasena Naglič: »Želim, da bi bili v šoli vsi zdravi, srečni in da bi imeli petice.«

Nika Brečko: »Šoli želim vse najboljše za deseti rojstni dan in da bi bili vsi učenci uspešni.«

Matej Iršič: »Draga šola! Vse najboljše za tvoj deseti rojstni dan in da bi srečno prišla do stotice.«

Nika Zupanc Vrhovšek: »Želim si, da bi šola še dolgo stala in da bi jo vsi čuvali.«

Taj Očko: »Želim, da bi se v šoli vsi pridno učili in vestno delali naloge.«

Aljaž Deželak: »Naši šoli želim, da bi zdržala čim več let.«

Maja Videc: »Želim, da bi bili v tej šoli sami pridni učenci in učenke, da bi se pridno učili in veliko dobrega naredili.«

Jožica Terbovc: »Šoli želim, da bi imela pridne otroke z lepimi ocenami in s prijaznimi ljudmi.«

Julija Pristovnik: »Šola, želim ti, da bi imela same dobre učence.«

Žak Lončar: »Draga šola! Želim ti, da ostaneš cela in da imaš pridne otroke.«

ŽIGOVE ŽELJE ŠOLI

*Hitro dnevi hitijo,
drug za drugim se vrstijo
in prišel je dan,
ko naša šola ima rojstni dan.*

*Deset let je minilo,
odkar odprla so se šolska
vrata.
Da še mnogo let bi stala
in veliko otrok v svet poslala.*

Žiga Ulaga

FOTOREPORTAŽA

Juhu, šola ima rojstni dan!

Manica Slapšak

INTERVJU Z UPOKOJENIM UČITELJEM ŠPORTNE VZGOJE

»Danes šport ni več tisto, kar bi moral biti«

Ker je jesen nadvse primerna za vsakršno gibanje, smo se odločili, da na tokratni intervju povabimo upokojenega učitelja športne vzgoje Ivana Pečnika in ga povprašamo o njegovih pogledih na šport in športno udejstvovanje današnje mladine. Prijazno se je odzval na našo prošnjo, za kar se mu iskreno zahvaljujemo.

Gospod Ivan Pečnik, ste upokojeni učitelj športne vzgoje. Kaj vas je pritegnilo v ta poklic? Vas je zanimalo še kaj drugega?

Že kot otrok sem bil zelo živahen. Že pri osmih letih sem znal hoditi po rokah. V Mozirju je bilo zelo aktivno telovadno društvo in vsi smo se vključili, ker ni bilo nič drugega za početi. Ker sem bil na raznih telovadnih nastopih zelo uspešen, sem dobil za to veliko veselje in se odločil za poklic takratnega učitelja telesne vzgoje. Nič drugega me ni zanimalo.

Šolanje je bilo v tistih časih zelo težko. Katero šolo ste obiskovali?

Obiskoval sem osnovno šolo in nižjo gimnazijo v Mozirju, nato ljubljansko srednjo šolo za telesno vzgojo in potem višjo šolo za telesno vzgojo, tudi v Ljubljani.

Bili ste zelo dober športnik. Ste kdaj aktivno tekmovali? V katerih športih?

Največ sem tekmoval v atletiki. Bil sem tudi v slovenski mladinski reprezentanci v skoku v višino, suvanju krogle in metu diska. Enkrat sem sodeloval tudi v slovenski članski reprezentanci v skoku v višino v Sisku, in sicer v boju med Hrvaško in Slovenijo. Aktivno sem igral roket v prvi generaciji po ustanovitvi prvega rokometnega kluba v Velenju.

Obstaja anekdota, ko ste na tekmovali v metu diska. Lahko poveste kaj več o tem?

V Zrenjaninu sem leta 1959 sodeloval v troboju mladinskih ekip Celja (Slovenija), Zrenjanina (Srbija) in Tuzle (BiH). Tekmoval sem v odbojki, košarki in v atletiki v metu diska. Pri

slednjem nas je tekmovalo dvanajst in bil sem prvi na vrsti. Disk je letel približno 53 metrov in v prvi seriji sem bil daleč najboljši. Tekmovalec na drugem mestu je vrgel disk pet metrov manj. V drugi seriji sem bil spet prvi na vrsti. Po izmetu je disk letel malo iz smeri, čez tribuno in pristal v gostem robidovju. Kljub temu, da smo ga vsi tekmovalci iskali dobre pol ure, ga nismo našli. Ker je bil to edini disk, ki so ga takrat premogli v Zrenjaninu, sem zmagal in tekmovanje je bilo končano.

Ste rojeni Mozirjan, učili pa ste v OŠ Laško. Je bila to vaša prva zaposlitev? Zakaj ravno Laško?

V tistih časih nismo sami izbirali kraja službovanja. Ker sem bil štipendist okraja Celje, so me kar z dekretom poslali v Laško. To je bilo moje prvo in zadnje delovno mesto.

Veljali ste za strogega učitelja, a ste bili kljub temu zelo priljubljeni.

Lahko poveste, kako ste to dosegli?

Pri športni vzgoji lahko pride do hudih poškodb, zato sem bil še posebej strog in sem dosledno zahteval disciplino. Moram reči, da se je to dobro obneslo, saj pri meni poškodb pri športni vzgoji ni bilo, prav tako ne pri drugih šolskih športnih dejavnostih. Pri vseh dejavnostih sem bil zelo dosleden, zahteval sem red in disciplino. Veliko časa sem posvečal otrokom, ki so zato na športnih tekmovanjih dosegali zelo dobre rezultate na vseh ravneh, nekateri tudi vrhunske.

Skozi vaše roke je šlo veliko generacij. Kakšni spomini vas vežejo na poučevanje? Ste si morda kdaj želeli delati kaj drugega?

Imel sem občutek, da so vsi imeli zelo radi športno vzgojo, in zelo sem se trudil, da so bili pri športu vsi zelo dejavni in uspešni. Tudi tisti, ki so zmogli manj, so napredovali in dosegali uspehe. Nikoli si nisem želel delati česarkoli drugega.

Zdaj imamo otroci veliko boljše pogoje za športno udejstvovanje. Povejte nam, prosim, kakšni pogoji so bili nekoč in kako so se z leti spreminjali?

Pogoji so bili zelo slabi in veliko je bilo odvisno od naše iznajdljivosti. S pomočjo učencev nam je uspelo razmere nekako izboljšati. V telovadnici, ki je bila takrat v Domu Dušana Poženela, tam, kjer danes stoji kulturni center, smo postavili koš, da so učenci vsaj malo dobili občutek za košarko. Seveda je bila telovadnica majhna, z malo telovadne opreme, s slabim parketom, pozimi je bila tudi zelo hladna. V njej so bile izven pouka tudi druge dejavnosti za potrebe občanov. Začeli smo tudi vaditi rokomet, in sicer na slabem, improviziranem igrišču za današnjim kulturnim centrom. Poučeval sem sam, dečke in deklice skupaj. Razmere so se precej izboljšale, ko je bila leta 1976 postavljena telovadnica pri šoli. Najslabši pogoji so bili za atletiko, ki je ena pomembnejših panog športne vzgoje, na primer tek na 60 metrov smo tekli »na ovinek«, od garderob do konca igrišča.

Izraz za pouk telesne vadbe v šoli se je večkrat spremenil – od telovadbe, telesne vzgoje, športne vzgoje do športa. Menite, da je pametno iz izraza izbrisati besedo vzgoja, saj gre pri športu tudi za vzgojno noto, ne le za vadbo ali trening?

Res je. Ni v redu, da so izraz vzgoja izbrisali, ker gre res za vzgojo, še posebej v osnovni šoli.

V Laškem je včasih delovalo kar nekaj športnih klubov. Ste se morda kdaj preizkusili tudi v vlogi trenerja?

Kar nekaj let sem bil v Laškem trener članskega rokometnega kluba. Moram povedati, da je v šoli delovalo šolsko športno društvo, ki je vključevalo veliko učencev. Bili so aktivni v več športnih panogah: nogometu, odbojki, košarki, rokometu, gimnastiki, atletiki, smučanju ... V okviru tega so bile številne medrazredne tekme v naštetih športih in v tem okviru so se pripravljale tudi ekipe za občinska, medobčinska in republiška tekmovanja. Vse to

se je dogajalo po pouku in v popoldanskem času.

Na

tekmovanjih so bili učenci zelo uspešni. V okviru šolskega športnega društva smo kar nekaj let vsako zimo organizirali alpski pokal v smučanju. Obsegal je pet tekem v veleslalomu in smuku. Tekmovalci so zbirali točke kot v svetovnem pokalu in tako je prišlo do zmagovalca sezone.

Ste tudi učitelj smučanja. Kdaj ste pridobili ta naziv in v čem je razlika med smučanjem nekoč in danes?

Smučanje je eden mojih najljubših športov, zato sem leta 1963 šel na tečaj za učitelja smučanja in ga februarja tudi opravil ter postal eden prvih učiteljev smučanja v Sloveniji. Aktivno sem poučeval smučanje in smučarske tečaje celih 32 let. Razlika med smučanjem nekoč in danes je zelo velika. Če se spomnim petdesetih let prejšnjega stoletja, so bile smuči še celo brez robnikov, lesene, slabe kvalitete, težji zavoji so bili skoraj nemogoči. To se je z leti razvoja smučarske opreme spreminjalo in tudi tehnika smučanja se je zelo spreminjala, dokler ni prišlo do današnje zarezne tehnike. Že samo če pogledamo tekmovalce, ki so bili

vrhunski pred štiridesetimi, petdesetimi leti, se njihova vožnja bistveno razlikuje od današnje in se zdi milo rečeno zelo čudna, celo smešna.

Šport je zaznamoval vaše življenje. Kako ga doživljate danes?

Danes šport ni več tisto, kar bi moral biti. Vse bolj je skomercializiran in ne gre več toliko za športno udejstvovanje in tekmovanje, ampak za denar. Včasih je bil vsak neizmerno ponosen, če je tekmoval v slovenski reprezentanci. Danes je marsikomu to v breme, ker se mu zdi, da ne bo zaslužil dovolj. Zelo rad gledam tekme na televiziji, različne športe, še posebej atletiko in smučanje.

V današnjem času se otroci vedno manj gibamo, šport raje doživljamo preko računalniških igrice in televizije. Kaj bi priporočili učiteljem športa in nam, mladim, da bi se vrnili na igrišča, v telovadnice ...?

Bolj bi se bilo treba potruditi, dajati učencem zgled in jih vzgajati v smislu zdravega duha v zdravem telesu ter vsekakor upoštevati njihove interese, saj otroci radi počnejo to, kar jim je všeč. Tako bi več otrok zamenjalo računalniške miške z žogo, virtualne igrice pa z igro na športnih površinah v naravi ali v športnih prostorih.

Zahvaljujem se vam za vaš čas. Želim vam zdravja in še veliko športnih užitkov.

*Bor Turnšek
Foto: Osebni arhiv Ivana Pečnika*

Na prvi fotografiji Ivan Pečnik z vnukoma Borom in Rokom Turnškom.

Na drugi fotografiji s hčerjo Nevenko leta 1965 na Mozirski planini.

JESENSKI UTRINEK

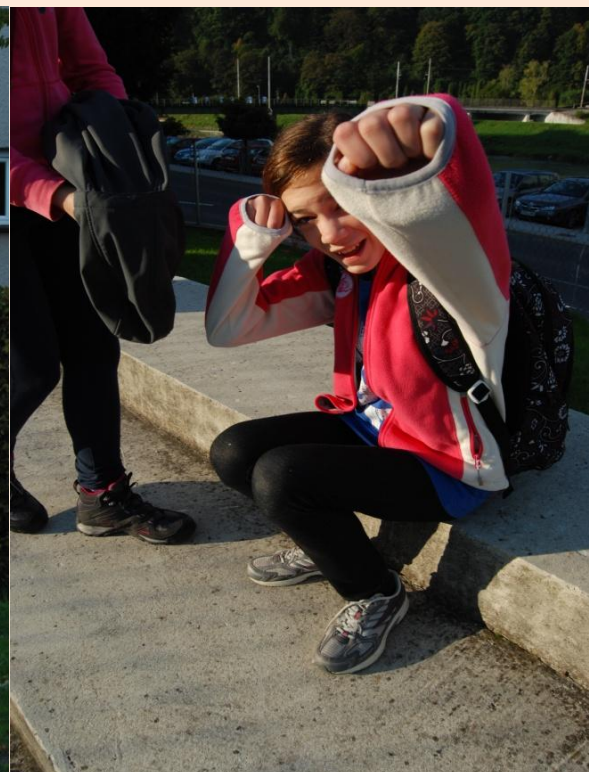
Risba: Špela Videc

FOTOREPORTAŽA

Letošnji jesenski kros na Tovstem

Naša ekipa se odpravlja na Tovsto ...

To! Prva bom! 😊

Še malo ...

Učiteljica s štoparico in tekačice ...

Naše navijačice ☺

Zanimivo ...

... kako smo si različni!

Zmagovalke ...

... in zmagovalci

»A vidiš? Priznanje sem dobila!«

Manica Slapšak

KOLUMNA

Ne spet ti!

Tako kot prvi šolski dan je tudi on večna nadloga nadebudnih šolarjev. No, vsaj večine. In tudi on prav tako kot prvi šolski dan pride prehitro. Veste, o čem govorim? Zagotovo. Kar naenkrat se nam njegov prihod prikrade za hrbet. Predstavlja neskončne vzpone, za katere se zdi, da so višji od newyorških nebotičnikov. Vendar kljub temu vse na koncu ne izpade tako črno, kot se zdi. Res je, da je del, ko pride na vrsto vsakoletna preizkušnja kondicije, zavrit v črnino in neizmerno žalost, saj razdalji kar ni videti konca in kraja. Ko pa končno prideš na cilj brez sape, ko imaš noge težke, kot bi imel okoli njih privezane tonske uteži, in ko ti jezik visi do popka, si kljub temu nad dosežkom, ker ti je uspelo preteči skoraj smrtonosno razdaljo, in rezultatom tako navdušen, da objameš prvega, ki ga vidiš, ne glede na to, ali je tvoj prijatelj ali večni sovražnik. V naslednjem trenutku stoji vsa živčna pred teboj učiteljica telovadbe, ki na vsak način zahteva listek s tvojim imenom. Še s tisto malo energije, ki ti je je ostalo, se skloniš in iz nogavice ali čevlja izbezaš listek, ga daš v roke učiteljici in se takoj, ko prideš iz ciljnega prostora, sesedeš na tla.

S krosom in z rezultatom sem se sama vedno obremenjevala, ker list z rezultati več kot mesec visi na oglasni deski šole in si ga lahko ogleda prav vsak, ki ima pet minut časa. Poleg vsega dobiš tudi oceno – trojka? Iz krosa?! Hvala lepa! A letos mi je bilo za to, kakšno oceno bom dobila in na katerem mestu bo napisano moje ime, čisto vseeno. To je bil namreč zadnji kros,

ki bi ga lahko preživela s svojimi sošolci. Zadnja »šansa«, da bi se pomerila in izkazala v gozdni razdalji. Zadnja možnost, da bi navijala za vse tiste, ki jim privoščim vse najboljše. Zadnja možnost, da bi ploskala vsem, ki bi prejeli priznanje za svoj dosežek. Vendar nam takrat, ko si nekaj res želimo, vesolje nameni nekaj čisto drugega. In tudi meni se je to zgodilo. Dan pred krosom sem v postelji pristala s tako visoko vročino, da se mi je kar vrtelo, s termometrom v ustih in obkrožena z ducati robčkov in s skodelicami čaja. Bilo mi je zelo žal, da se krosa nisem mogla udeležiti, vendar pravijo, da se vse stvari zgodijo z razlogom, in očitno je tudi pri tem obstajal nekakšen razlog. Sicer ga še nisem odkrila, vendar se trudim.

Življenje je prekratko, da bi se obremenjevali s stvarmi, za katere čez nekaj let niti vedeli ne bomo. Bilo nam je podarjeno življenje, ker smo dovolj močni, da živimo. Ker smo pripravljeni na vse preizkušnje, ki nam jih postavi na pot. Življenje je darilo. Zato bodimo optimistični in tudi v vsakem problemu, pa če je še tako velik, meglen in neobvladljiv, poiščimo priložnost. Ne čakajmo na prave trenutke, ker jih ni. Pomembno je, da »vzamemo trenutek« in ga naredimo popolnega. Življenje nima daljinca, s katerim bi ga lahko upravljali. Treba je vstati in narediti najlepši, najboljši, najbolj edinstven in najbolj popoln izvod življenja. Tvegajte! Prepustite se toku! Ne bodite sidro svojim sanjam, željam in občutkom!

Devetošolka
Risba: Nika Novak

PŠ REČICA

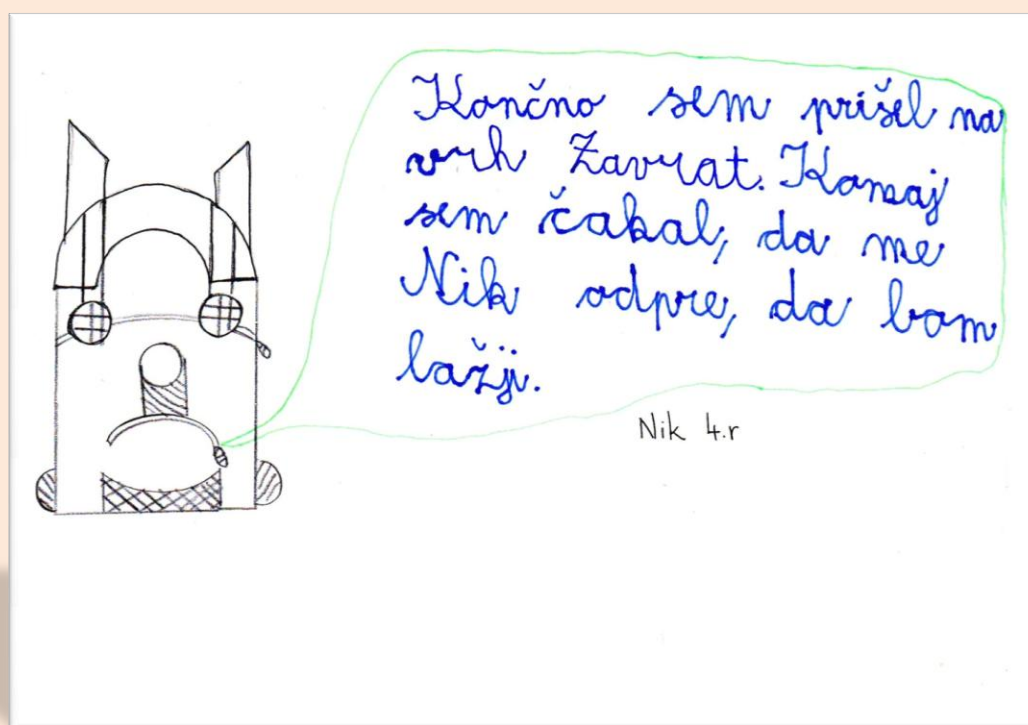
Prvi športni dan – pohod na Zavrate

V petek, 20. septembra, smo se z učenci podružnične šole iz Rečice odpravili na pohod. Naš cilj je bila planinska postojanka na Zavratih. Obuli smo čevlje, s skupnimi močmi zavezali vezalke (starejši so vezali mlajšim), napolnili nahrbtnike s šolsko malico in odkorakali v sončno jutro.

Med potjo smo imeli nekaj kratkih postankov za pitje negaziranih pijač, razgledovanje okoliških hribov in domačij, opazovanje živali na pašnikih, poimenovanje drevesnih vrst, poljskih pridelkov in sadnih dobrot, ki jih je ponujala jesen okoli nas. Dotikali smo se mehkega mahu, lepljive smole, hrapave skorje, vohali vonj mokrega listja, suhe žagovine, poslušali zvoke v gozdu. Uro in pol smo porabili za pot navkreber. Zaslužena malica in počitek na lesenih klopih ob urejeni koči na

Zavratih sta se vsem prilegla. Prijateljsko smo si razdelili sladkarije, ki so jih zjutraj prispevale v naše nahrbtnike mame, babice ... Kot pravi planinci smo poskrbeli za čisto okolje – smeti smo pospravljali v lastne nahrbtnike. Veseli, da smo osvojili cilj, smo še malo plesali, peli in se igrali. Po poti navzdol je šlo hitreje; vrnili smo se v eni uri. Nihče ni stokal, da je utrujen. Strinjali smo se, da je bolje v šolo nositi nahrbtnik kot šolsko torbo.

Ksenija Vozlič

PLANINSKI KROŽEK

Na Resevni nad Šentjurjem

Tudi v letošnjem šolskem letu v naši šoli deluje planinski krožek, s katerim se bomo potepali po bližnji in daljni okolici Laškega. Ob gibanju v naravi in prijetnem druženju bomo spoznavali lepote pokrajine v vseh letnih časih.

V novembru se bomo pridružili planincem, ki se bodo odpravili po nekdanjih trških poteh Laškega, pozimi se bomo odpravili na sankanje na bližnji hrib, marca jo bomo mahnili na tradicionalni pohod na Šmohor, v aprilu bomo sodelovali v čistilni akciji, maja se bomo odpravili na Kopitnik in se junija pustili presenetiti vodnikom Planinskega društva Laško, ki nas bodo odpeljali na neznano, a zagotovo lepo planinsko pot.

V začetku julija bo za mlade planince ob koncu šolskega leta enotedenski planinski tabor, ki ga bodo pripravili vodniki Planinskega društva Laško. Omenjenega tabora se mnogi otroci vsako leto zelo veselijo. Natančne datume in cilje pohodov bodo otroci dobili v tednu pred pohodom. Nekateri učenci že imajo dnevnik mladega planinca, kamor pridno vpisujejo svoje planinske podvige. Z osmimi pohodi bodo ob koncu šolskega leta dobili bronasto značko mladega planinca.

Naš prvi letošnji pohod je bil 21. septembra na Resevno nad Šentjurjem (682 m), ki naj bi dobila ime po resi. Zbrali smo se na železniški postaji v Laškem in se z vlakom odpeljali v Šentjur. Vožnja je bila nadvse zabavna, še posebej na poti nazaj, ko smo smeli pokukati v strojevodjevo kabino.

Z železniške postaje v Šentjurju smo veselo zakorakali proti cilju. Do koč smo potrebovali

približno dve uri. Pot je bila za nas »mala malca«, vsi smo bili polni energije in v dobri kondiciji. Pri koči smo si privoščili obilno malico in razne dobrote, ki smo jih lahko kupili v planinskem domu. Veliko doživetje je bil vzpon na razgledni stolp, s katerega smo lahko opazovali pokrajino daleč naokrog. Čakala nas je le še pot nazaj s sladkim presenečenjem v dolini. Ker smo tako pridno hodili, smo imeli pred odhodom vlaka čas še za sladoled in igranje na igralih pri slaščičarni v bližini železniške postaje.

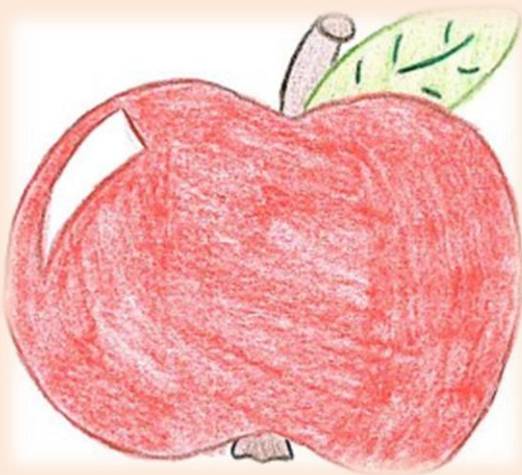
Vsi smo se imeli zelo lepo in komaj čakamo naslednji pohod, ki bo 9. novembra – po nekdanjih trških poteh Laškega. Vabljeni, da se nam pridružite!

Urška Wiegele in Mina Čibej

ZDRAVA ŠOLA

Medgeneracijsko sodelovanje ...

... predstavlja rdečo nit Zdrave šole v šolskem letu 2013/14. Zato smo si enako kot v preteklih letih tudi za letošnje šolsko leto zadali kar nekaj ciljev.

Še naprej bomo skrbeli za izboljšanje prehrane (bio izdelki), za kar je zadolžena naša vodja prehrane

Mira Siljan. V okviru projekta Simbioza bodo učenci s šolsko socialno delavko Metko Čulk odhajali na medgeneracijska srečanja. Poleg tega bodo pripravili kulturni program in obiskovali starejše občane v Hiši generacij Laško in domu za ostarele, sodelovali bodo tudi z območno enoto Rdečega križa Laško. Vse to bodo izvajali učenci folkloristi, krožkarji RK in otroški in mladinski pevski zbor ter učiteljice Irena Grešak, Renata Topolovec, Olga Hrastnik, Mateja Škorja in Brigita Kovač.

Še naprej se bomo izobraževali za delo s sladkornimi bolniki in otroke osveščali o zahrbtni bolezni sodobnega časa. Mediacijskih veščin bomo učili otroke od prvega do devetega razreda na uricah mediacije, dnevih dejavnosti in z usposabljanjem vrstniških mediatorjev. Za to, da bo vse šlo gladko, bomo poskrbeli šolski mediatorji Metka Čulk, Karolina Teršek, Petra Velikonja, Marjeta Ocvirk, Jasna Lapornik, Mensud Memić in Brigita Kovač z že usposobljenimi vrstniškimi mediatorji.

Poskrbeli bomo tudi, da bodo v šolskem časopisu Kratkočasnik učenci vsak mesec predstavili temo o varovanju zdravja in da bodo z Dragico Brinovec krepili pozitivne oziroma lepe misli in jih izrekli drug drugemu celo šolsko leto. Metka Čulk bo v letošnjem šolskem letu skrbela za zdravo pripravo hrane pri krožku kuhinja za telebane in z učenci krožkarji začela obdelovati eko vrt.

Brigita Kovač
Risba: Špela Videc

KROŽEK RDEČEGA KRIŽA

Pridružite se nam

Člani krožka Rdečega križa se z mentorico Dragico Đerić dobivamo ob torkih osmo šolsko uro v šolski knjižnici. Krožkarji smo se od septembra do konca oktobra pripravljali na tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni. Pri tem so se nam pridružili tudi drugi učenci, ki so želeli iti na to tekmovanje. Zdaj se bomo do začetka januarja pogovarjali in učili o različnih vsebinah v zvezi z zdravjem in s humanitarnimi dejavnostmi. Od januarja pa se bomo pripravljali na tekmovanje iz prve pomoči. Krožek bo konec leta odšel tudi na izlet.

Tadej Pasarič

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE

»Učenci v dom prinesejo pozitivno energijo«

Po pouku sva se odpravili v Dom starejših Laško, kjer sva se dobili z delovno terapevtko Marjeto Vrbovšek, da bi ji zastavili nekaj vprašanj o sodelovanju naše šole in Doma starejših Laško. Vljudno se je odzvala na najino prošnjo za pogovor za šolski časopis.

Kako to, da ste se odločili za delo s starostniki? Kaj vas je spodbudilo k temu?

V domu sem zaposlena kot delovna terapevтка že deset let, torej skoraj od začetka delovanja doma. Začetki mojega dela s starostniki segajo v srednješolsko obdobje, ko sem kot dijakinja v času poletnih počitnic delala na negovalnem delu v Zdravilišču Laško. Po končanem študiju delovne terapije so mi ponudili delo v domu, ki sem ga tudi sprejela. Tako ves čas delam s starostniki, med katerimi se dobro počutim. Delo je raznoliko in razgibano. Za to delo pa moraš imeti starostnike preprosto rad.

Kdo so starostniki? Kdo vse so vaši varovanci?

Starostnik je oseba, ki je stara 65 let in več in je upoštevana kot starostnik.

Naši stanovalci predvsem prihajajo iz Laškega in okolice Celja, predvsem so to osebe, ki potrebujejo pomoč pri vsakodnevni aktivnostih. Od 165 stanovalcev, kolikor jih imamo v našem domu, je 30 stanovalcev takšnih, ki so povsem samostojni pri dnevni aktivnosti. Vsi ostali potrebujejo pomoč zdravstvenega osebja v večji ali manjši meri.

Kaj je značilno za starostnike? Se ti ljudje po čem razlikujejo od ostalih starostnih skupin?

Vsekakor je starost neko posebno obdobje, ki se razlikuje od ostalih starostnih skupin. Nekateri so pri svojih zrelih letih še zelo aktivni, relativno zdravi in polni življenja. Spet drugi imajo različne zdravstvene težave. Moramo biti pošteni in priznati, da starost ni vedno lepa. Človeka lahko pripelje tudi do najtežje invalidnosti. Vedno pogosteje se pri starostnikih pojavljajo različne oblike demence,

kar zahteva poseben pristop. Starejši ljudje veliko razmišljajo o svojem življenju, preteklosti, delajo tovrstne obračune. Na starost vpliva veliko dejavnikov, ki smo jih v svojem življenju bodisi s pridom koristili ali zanemarjali. Mislim predvsem na prehrano, zdrav način življenja, športno aktivnost in družabno življenje. Na žalost je v naši družbi starost še vedno tabu tema, polna predsodkov in stereotipov. Ravno pogovori o starosti,

druženje s starimi ljudmi lahko te tabuje porušijo in tako pripomorejo k drugačnemu pogledu na starost, s katero se bomo vsi slej kot prej srečali.

V domu pripravljate za

svoje varovance veliko aktivnosti. Katere? Katerih se ljudje najraje udeležujejo?

Stanovalcem želimo čim bolj omogočiti takšno življenje, kot so ga imeli doma. To dosegamo z individualnim pristopom, da upoštevamo posameznikove želje, navade, potrebe, poskušamo jim čim bolj osmisliti dan, da živijo aktivno, koristno. Seveda tisti, ki si to želijo. Stanovalci se v aktivnosti vključujejo prostovoljno, nikogar v nič ne silimo. Lahko se vključijo v različne aktivnosti, kot so skupinska telovadba, razne tematske delavnice, druženje ob petju, molitvena skupina, peka piškotov oziroma slaščic, sodelujejo pri eko krožku, kjer lahko skrbijo za zeliščno-zelenjavni vrt. Enkrat mesečno v domu organiziramo sveto mašo, razne prireditve oziroma nastope pevskih zborov, glasbenih skupin, otrok iz vrtca in osnovne šole. V sodelovanju s Knjižnico Laško se lahko udeležijo bralnih uric. Organiziramo

piknike, tombolo, v poletnih mesecih pa imajo naši varovanci tudi možnost balinanja.

Vsako leto dom sodeluje tudi z našo šolo. Kdaj se je začelo to sodelovanje in kakšen je njegov namen?

Sodelovanje traja že od začetka delovanja doma, in sicer z namenom krepitve medgeneracijskih vezi in prenosa izkušenj s starejših na mlajše. Gre za druženje, učenje, pomoč, razno ustvarjanje, ohranjanje in razširjanje socialne mreže. Sodelovanje poteka na različnih ustvarjalnih delavnicah, stanovalci in učenci se lahko družijo na sprehodih v okolici doma, pri urejanju domske okolice, pogosto pa učenci stanovalcem popestrijo kakšen dan s svojimi nastopi ob praznikih.

Kakšni so vtisi oziroma pričakovanja starostnikov pred prihodom učencev?

Stanovalci vedno radi sprejmejo učence v svojo družbo, vedno so veseli njihovega obiska, ker jim na nek način popestrijo dan.

Kako se starostniki odzovejo na mladostniški vrvež? Najbrž ne vsi enako.

Kot sem že rekla, se večinoma stanovalci odzovejo pozitivno, saj učenci v dom prinesejo neko pozitivno energijo, veselje, neko novo kvaliteto življenja in spodbudijo nek občutek

varnosti in sprejetosti. Olajšajo jim osamljenost in na ta način krepijo telesno in tudi duševno zdravje. Stanovalci so hvaležni za malenkosti, prijazna beseda jim polepša dan.

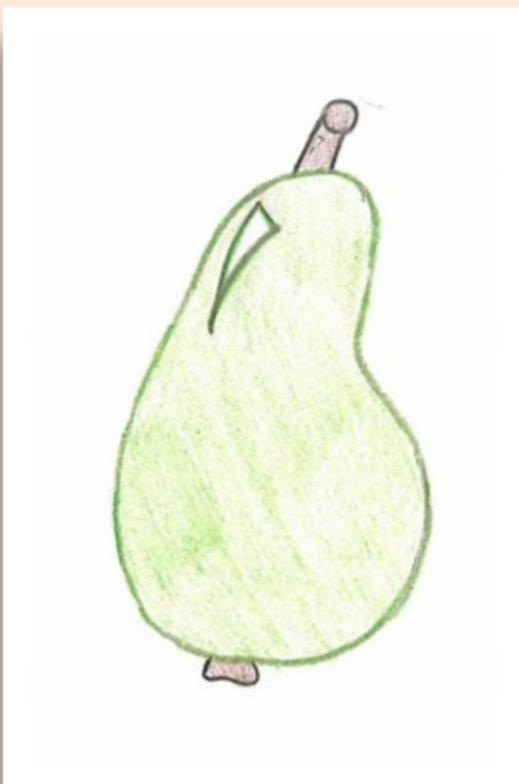
Kaj bi pri sodelovanju doma s šolo izpostavili? Se morda pojavljajo kakšne težave, prepreke?

Izpostavila bi predvsem omenjeno pomembno sodelovanje med obema generacijama, saj gre za obojestransko korist, učenci imajo ogromno mladostne sproščenosti, radovednosti, veselja, življenjske energije, kar na poseben način lahko dajo stanovalcem, oni pa jim lahko ponudijo zrele življenjske izkušnje, umirjenost, potrpežljivost. Pri druženju se učenci srečajo z marsikatero invalidnostjo, pri čemer se učijo strpnosti do drugačnih. Spoznavajo razne prilagoditve in pripomočke, ki jih stanovalci potrebujejo za delovanje in vsakdanje življenje.

Kakšni so načrti na področju sodelovanja za letošnje šolsko leto?

Naše želje v domu in načrti so usmerjeni še naprej v sodelovanje s šolo v obliki sprehodov, delavnic in drugih skupnih akcij, ki sem jih že omenila. Pogovori potekajo tudi v tej smeri, da bi se stanovalci naučili uporabe novejših tehnologij, kot so računalniki, telefoni ...

Zala Uratarič in Tinkara Blagotinšek

Risba: Špela Videc

PŠ ŠENTRUPERT

Vrt medovitih rastlin

Šentrupertska šola je 25. maja 2011 gostila prireditev ob odprtju čebelnjaka. Na dan učiteljev, 5. oktobra 2012, so učenci in zaposleni posadili tudi lipo, ki so ji dali ime lipa Breza. 4. oktobra letos je sledilo odprtje medovitega vrta.

Januarja letos se je PŠ Šentrupert prijavila na razpis Čebelarske zveze Slovenije za pridobitev donacije medovitih rastlin. Prišel je februar, ko so v šoli dobili pozitiven odgovor, kar je pomenilo, da so se lahko v toplih pomladnih dneh odpravili po sadike rastlin v vrtnarijo Golob-Klančič. Učiteljica Renata Kolšek je marca narisala skico vrta. Dodala je tudi vodnjak, rože in čebele. Aprila je sklicala čebelarje in predstavnike KS Šentrupert. Po sestanku so ugotovili, da bi s skupnimi močmi lahko zgradili medoviti vrt, zato so vsi skupaj zavihali rokave.

V cvetočem maju so odstranili travo, prekopali zemljo, zabetonirali robnike gred, tlakovali pot ... Sodelovali so gasilci iz Šentruperta, krajani, zidar, delavci šole ... Mesec kasneje so z učenci pobrali kamenčke iz gred in okoli njih dosuli zemljo. To je bil najprijetnejši del. Nato so učiteljice posadile rože in gredice prekrile z lubjem in s kamenčki. Med počitnicami so rože zelo dobro vzdrževali in so kljub suši lepo rastle. Zanje je skrbela čistilka Malči Horjak. V tem času so pripravili tudi majhen kozolec in tablice z imeni rastlin, ki sta jih s skupnimi močmi izdelala Renata Kolšek in njen mož.

Kmalu se je začelo novo šolsko leto. Kozolček (čebelnjak in medoviti vrt) je dobil svoj dom. Ob čebelnjaku stoji vodnjak, ki ga je financirala šola. Na dan odprtja so prvič napolnili kanglico. Delavke šentrupertske šole so v organizacijo in izvedbo odprtja vložile veliko truda. Poskrbele so za izdelavo vabil, daril in za pozornosti za ljudi, pripravile razstavo fotografij Cvetke Teršek in razstavo knjig Čebelica ...

Prireditev so končali z mislijo: »Roža potrebuje sonce, da postane roža, in človek potrebuje ljubezen, da postane človek. Želimo obilo sonca našim rožicam, vsem tu zbranim pa veliko ljubezni v srcu, sočutja, solidarnosti ... In svet okrog nas bo veliko lepši tako za videti kot občutiti. In če bodo naši otroci živeli v takem okolju, jih bomo vzgojili v dobre ljudi. To pa je tudi naš namen.«

V tej pridobitvi je veliko pozitivne energije, stvari so delane s srcem, z ljubeznijo, s slogo. Ponosni so na opravljeno delo in z žarečimi očmi vedno znova občudujejo medoviti vrt.

Barbara Grešak
Foto: Manica Slapšak

ANKETA

Dobrodošla pridobitev

Pred dvema letoma je šentrupertska šola dobila čebelnjak. Zdaj se mu je pridružil še vrt medovitih rastlin. Ob odprtju vrta smo pocukali za rokav nekaj gostov in jih povprašali, s kakšnimi občutki gledajo nanj in kako vidijo njegovo vlogo.

Branko Mešel, Čebelarsko društvo Laško: Zelo vesel sem, da se je to ustvarilo. Ideja je bila sicer že na začetku leta, nato se je čebelarska zveza odločila, da bo podarila rastline, za katere je bilo treba pripraviti teren. Pomembni so bili tudi dogovori z lastnikom, da je odstopil zemljišče. Veliko prizadevanja je pokazala tudi šola in tako je nastal vrt medovitih rastlin. Podeželski otroci vedo za rastline, a ne vedo toliko za medovite rastline in tole je zelo pomemben didaktični pripomoček. Tudi za spoznavanje narave.

Dimitrij Gril, Občina Laško: Tukaj mi je vseč povezanost šole s krajem, da skupaj delajo, šola živi s krajem in kraj živi s šolo. Sama ideja ja super. Veseli smo, da imajo čebelnjak, da imajo vrt. Njegovo vlogo vidim v tem, da učenci spoznavajo življenje čebel, lahko so jim vzornice.

Cvetka Teršek, PŠ Šentrupert: Glede na to, da so čebele zelo pomembne za naše zdravje in nasploh za obstoj človeka, se mi zdi, da je to izredno velika pridobitev za naš kraj in za vse. Vlogo vrta vidim ravno v tem, da skrbimo za čebele, saj so znane kot opraševalke, da lahko rastejo rastline, da lahko cvetijo rože, da se življenje ohranja – na tem planetu potrebujemo čebele.

Ljudmila Pušnik, ravnateljica OŠ Primoža Trubarja Laško: Z velikim ponosom lahko rečem, da je ob tej šoli zraslo nekaj tako čudovitega, da imajo to zdaj priložnost videti ne samo učenci, ki so v tej šoli, ampak tudi vsi ostali. Če ponovim še enkrat, res s ponosom: vsi, ki so sodelovali, so res dobri. Čebelnjak ima učni namen, da bodo lahko učenci videli, na kakšen način vse skupaj deluje, kako pridemo do medu, ki ga nenazadnje uporabljajo tudi v šolski kuhinji.

Taja Jančič, Tina Kramar, Timeja Verk
Foto: Manica Slapšak

ODPRTJE MEDOVITEGA VRTA

V Sloveniji ima več kot dvajset šol svoj čebelnjak

Slovesnosti ob odprtju medovitega vrta ob šentrupertski šoli se je med drugimi povabljenimi gosti udeležil tudi podpredsednik Čebelarske zveze Slovenije Franc Šmerc. Ob tej priložnosti smo ga povabili, da bi nam odgovoril na nekaj vprašanj.

Kakšni občutki vas prevevajo ob današnjem odprtju vrta medovitih rastlin?

Zelo sem vesel in srečen, da nadomeščam predsednika čebelarske zveze gospoda Noča, da sem tukaj. Na celjskem območju je bilo s pomočjo skladov Hranimo čebele v preteklih dveh letih narejenih kar precej čebelnjakov. Zdaj bo tudi odprta ta medovita učna pot, tako da je danes res lep praznik.

Ste zadovoljni z delom, ki so ga opravili krajan v sodelovanju s šolo?

Izredno. Vidi se, da imajo majhni kraji včasih veliko več kot mesta oziroma veliki kraji. Ljudje stopimo skupaj in vsak prispevek je pomemben. To je plod sodelovanja šole, kraja, krajanov, različnih drugih društev. Ljudje smo na ta način bolj povezani in zato lepše živimo.

Je v Sloveniji pogosta praksa, da imajo šole svoj čebelnjak in vrt medovitih rastlin?

Da, v tem času obstaja ta težnja za ohranitev čebel. V Sloveniji smo s pomočjo čebelarske zveze naredili z donatorji in s sponzorji več kot dvajset šolskih čebelnjakov. Zanimivo je, da imajo tam, kjer je mentor krožka gospod Andrej Jernej, v vseh šolah svoj čebelnjak.

Imajo vrtovi medovitih rastlin dolgo zgodovino na področju čebelarstva ali so se pojavili v zadnjem času?

V zadnjem času, ker opažamo, da imajo v naravi travniki zaradi intenzivne obdelave in zgodnje košnje vedno manj cvetja, zato smo v čebelarski zvezi ugotovili, da je treba čebelam ponuditi pašo, po drugi strani pa predvsem mlade in vse ostale izobraziti, kako pomembno je, da ohranjamo naravo, da varujemo cvetje,

pri čemer se potem bolje počutimo, če imajo tudi čebele dobre pogoje za življenje.

Kaj vse lahko najdemo v medovitem vrtu, katerim rastlinam in živalim je namenjen?

Ta vrt je namenjen ne samo čebelam, ampak tudi čmrljem, osam, sršenom, različnim hroščem, vse te žuželke lahko opazimo. Vsaka živalska vrsta je pomembna za opraševanje različnih rastlin. S tem, ko jim damo možnost, da preživijo, ohranjamo biološko pestrost vrst.

Vrt medovitih rastlin ni namenjen le temu, da si učenci, učitelji in ostali spočijemo oči ...

Služi tudi izobraževanju, da ljudje spoznamo, da je veliko teh rastlin zdravih. Poleg tega se različna zeliščarska društva izobražujejo s pomočjo teh vrtov, saj niso namenjeni samo čebelam, ampak

na splošno ljudem.

V čem se razlikuje od običajnega vrta?

Po tem, da ima običajen vrt bolj zelenjavo za prehrano, medtem ko so tukaj rastline za lajšanje tegob, na primer ameriški slamnik za spodbujanje imunskega sistema, za dobro počutje ...

Kaj bi sporočili učencem, učiteljem in vsem krajanom, ki so ga pomagali ustvariti?

Samo čestitam lahko in izrazim veliko spoštovanje do vseh, ki ste sodelovali, da ste stopili skupaj, da ste se za to odločili, da ste to naredili. Upam in želim vam, da se v tej okolici pri tem vrtu, pri tej šoli in pri teh čebelah dobro počutite in da bo ta vrt s tem čebelnjakom dobra energetska točka za vse vaščane in za vse, ki vas bodo obiskali.

Taja Jančič, Tina Kramar, Timeja Verk, foto: Manica Slapšak

FOTOREPORTAŽA

Čebelice, čebelice ...

Foto: Manica Slapšak

KUHANJE ZA TELEBANE

Njam, njam ...

Ob koncu pouka se je veliko mladih nadebudnih kuharjev zbralo v gospodinjski učilnici. Že prej pa je po šolskem hodniku zadišalo po slivah. Pod vodstvom socialne delavke Metke Čulk in psihologinje Vesne Tetičkovič so začele delati pridne roke.

Čez nekaj časa je že omamno dišalo po slivovem kompotu. Kmalu zatem pa tudi po palačinkah iz pirine moke. Ugotovili sva, da imamo v naši šoli veliko mladih odličnih pekov palačink. Že ko sva gledali, kako se palačinke

pečejo, so se nama cedile sline. Ko pa sva jih poskusili, sva imeli občutek, da bi jih lahko pojedli še cel krožnik, saj so bile res dobre. Da bi lahko tudi vi naredili kakšno takšno dobroto, sva napisali recept za slasten slivov kompot.

Slivov kompot

Potrebujemo 600 ml vode, 600 g sliv, 300 g sladkorja, 6 žlic rdečega vina, limono, cimetovo palčko.

Pred pripravo kompota zavremo vodo. Slive operemo, razpolovimo in izkoščičimo. Stresemo jih v kozico, nato jih zalijemo s kropom. Po 5 minutah jih s penovko poberemo iz vode in jim odstranimo kožico. Slive vrnemo v kozico, nato z lupilcem olupimo limono. Dodamo jo k slivam v kozico in vse skupaj pretresemo s sladkorjem.

V kozico prilijemo rdeče vino in dodamo cimetovo palčko. Kozico pokrijemo in kuhamo na šibkem ognju 5 minut, da se slive zmehčajo. Kompot ohladimo, serviramo v skodelice, cimetovo palčko pa lahko uporabimo za okrasitev. Ponudimo.

Katja Pajk in Tajda Velikonja

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Okrasni koktajli

V podaljšanem bivanju so učenci naredili okrasne koktajle. Pri tem je treba opomniti, da so namesto sočnih tekočin uporabili kredo in bel sladkor.

Kredo so s kladivcem razdrobili in ji primešali sladkor. Barvni sladkor so previdno vsuli v steklenico. Nato so zdrobili drugo kredo in postopek ponovili. S tem so dosegli pisane valove, ki kar mamijo, da bi jih popili.☺

Simona Sirk

NARAVOSLOVNI DAN

Poklicno usmerjanje

V ponedeljek, 14. oktobra, sem se tako kot vsako jutro težko zbudila. Sosedov petelin je izrabil še zadnje minute, preden so ga kokoši preglasile, in na glas zakikirikal. Blazino sem pritisnila ob glavo in si za trenutek zaželela, da bi ga kljub velikosti odnesel jastreb.

Potem sem se spomnila, da je teden dejavnosti, in se z zadnjim kančkom upanja, da vse le ne bo tako bedno, spravila iz postelje. Čez pol ure sem med obuvanjem čevljev napol spala in sanjala, kako bo spet super zvečer zaspati, in molila, da bi naravoslovni dan hitro minil. Tako kot vsako jutro smo se tudi v ponedeljek zbrali na šolskem igrišču in seveda odšli kasneje kot sosednji razred, ker morajo pri nas vsi na stranišče in v garderobo zadnjo minuto pred odhodom. Na poti smo vsi premlevali, kako dolgočasno bo, in pazili, da nas kdo od učiteljev ne bi slišal.

Pri tem nismo vedeli, da bomo kmalu spremenili mnenje. Čakala nas je dobrodošlica, nato je sledilo prerivanje s prepiranjem, kdo bo v kateri skupini. Zaradi tega smo se kot na maratonu zapodili po stopnicah do Kongresne dvorane. Naša skupina je bila najprej napotena na predstavitev poklica maserja. Z vseh strani je bilo slišati vse mogoče smešne komentarje, a ko je maser potreboval prostovoljko, na kateri bi izvedel masažo, smo vsi utihnili, tudi fantje! Nekaj deklet se je celo javilo, a takoj ko je maser povedal, da morajo sleči majico, prostovoljk ni bilo več. Tako je izbiral med fanti in smo na svoj račun prišla dekleta. Vse skupaj je izpadlo zelo zanimivo in smešno, zato smo bili po petnajstih minutah, ko smo morali oditi, kar malo razočarani, saj smo mislili, da je zabave konec. Odšli smo do naslednje delavnice.

A motili smo se, saj se je prava zabava šele začela. Pred sabo smo zagledali mizo, polno dobre hrane, iz katere smo morali narediti nekaj kanapejev in ražnjičev s sirom. Kuhar nam je dal napotke in odšel v kuhinjo. In takrat se je zabava zares začela. Pojedli smo vse, kar nam je prišlo pod roke, in v zadnjih nekaj sekundah »skupaj spacali« tistih nekaj mini sendvičev in na palčke za ražnjiče nabodli sir. Kuhar je bil zadovoljen, mi pa siti. A ne tako zelo, da ne bi

pri naslednji postojanki, kjer smo se ukvarjali s sladicami iz smetane, princeskami, in s sadnimi solatami s prelivi, le naredili, kar je bilo treba. Kuhar nas je tam bolj pozorno spremljal. Vedeli smo, zakaj, a ker je kmalu zmanjkalo smetane in je moral ponjo v kuhinjo, smo si takrat hitro privoščili malo razvajanja. Sicer pa, kdo bi se uprl dobrotam, ki so kar čakale na prepolni mizi, da jih pojemo? Mislim, da nihče. Kuhar je vedel, da je storil napako, ko nas je pustil same pri polni mizi, a kar je bilo storjeno, je bilo storjeno. In poslal nas je k naslednji delavnici.

Tam nam je gostilničar razdelil recepte za brezalkoholne koktajle in nam, ko so se fantje pritoževali, zakaj ne smejo uporabiti alkohola, povedal tudi, da poleg tega, da smo mladoletni, do 10. ure žganih pijač, ki jih koktajli vsebujejo, ne smejo streči. Naredili smo nekaj brezalkoholnih koktajlov in se pri tem nismo najbolj držali recepta, saj je barvilo za modro obarvanost teklo v potokih, slamic pa je zmanjkalo v nekaj minutah. Medtem ko smo pili koktajle, nam je gostilničar omenil nekaj o tem, da je poleg tega, da mora biti koktajl dober, pomembno tudi to, da ga naredimo iz minimalne količine sestavin in tako sploh kaj zaslužimo. Mislim, da nam je bilo vsem jasno, zakaj nam je to povedal.

Potem smo se siti in odžejani odpravili v Modro dvorano, kjer smo morali skakati po napihljivih žogah in delati raztezne vaje z raztegljivimi traki. Prišlo je do slabosti, saj se je hrana v trebuhu kar dobro premešala, in do pritoževanja zaradi razteznih vaj. Fizioterapevtka nam je veliko povedala o svojem poklicu, potrebi po tovrstnem kadru in o tem, kako poteka šolanje.

Na koncu pa nas je čakala še delavnica, kjer naj bi prisluhnili nasvetom, kako pripraviti mizo in za kaj vse se uporablja poseben, dodaten pribor, ki ga dobimo v prestižnih restavracijah. A

takrat smo se že vsi pogovarjali o tem, kako nismo pričakovali, da bo dan tako dober in kot ustvarjen za nas in naše želodčke, zato se s predavanjem o tem niso ravno trudili in so nam pustili, da smo se malo prej izmuznili na pogostitev, ki nas je čakala na koncu. Takrat smo ugotovili, kako prožen je naš želodec, saj so kljub temu, da smo bili že popolnoma siti,

naše oči zaradi lepo pripravljene ogromne mize, ki se je šibila z dobrotami, ostale še precej lačne. Kot bi mignil, smo vse pojedli in se vrnili v šolo. Fantje so med potjo nazaj govorili o fizioterapevtki, dekleta pa o tem, kako se bomo znebila vseh odvečnih gramov, ki smo jih ta dan pridobila. A kljub vsemu je bilo super!

Ana Blatnik

VSESTRANSKA USTVARJALKA

Več znaš, več veljaš

Milena Žohar, profesorica kemije in biologije, se v prostem času ukvarja z ogromno dejavnostmi. Ko smo v uredništvu Kratkočasnika izvedeli, za koliko stvari se zanima, nam je na misel takoj padla reportaža. Učiteljica je prijazno pristala, zato smo se dogovorili za pogovor. Govorili smo o slikarstvu, pohodništvu, astronomskem društvu in še mnogo drugih stvareh.

Zanimanje za kemijo prihaja iz dela s snovmi, saj učiteljico zanimajo kamnine, minerali in spojine, zato si je na tem področju želela razširiti obzorje znanja. Slikarka pa je že od rojstva. Sicer je po dvajsetletnem premoru na začetku slikala sama, nato se je včlanila v Likovno društvo Laško, kjer je dobra družba eden od razlogov za vztrajanje. Poleg slikanja se ukvarja tudi s klekljanjem.

In če se vrnemo k slikarstvu – slike nastajajo v različnih tehnikah, zato je tudi čas izdelave odvisen od težavnosti. Lahko je izdelek končan v nekaj urah, včasih pa si zanj vzame več dni, da je slika videti tako, kot je treba. Največ ponosa se seveda skriva za tistimi, pri katerih za ustvarjanje potrebuje mirno roko več kot le nekaj ur.

Bila je tudi zbirateljica znamk in škatlic za vžigalice. V smehu je dejala, da je večina zbirk postopoma pristala v smeteh.

Poleg tega je pomemben tudi dober odnos do narave, ki ga učiteljici zagotovo ne primanjkuje, saj se ukvarja tudi s pohodništvom. Pot jo večkrat zanese po Sloveniji, a tudi po tujih krajih. Najvišja osvojena točka so Pireneji, ki predstavljajo naravno mejo med Španijo in Francijo. Njihova višina pa se giblje od tri tisoč metrov nadmorske višine dalje.

Ker omenjamo naravo, je prav, da napišemo, da učiteljica skrbi tudi za akvarij v debrski šoli in za živali v njem. Zaradi težav med poletjem lahko zdaj v akvariju najdemo le dve ribi in paličnjaka, ki kljub temu potrebujejo oskrbo in vzamejo kar nekaj časa. Akvarij je sicer na razredni stopnji, a je učiteljica vseeno sprejela vlogo skrbnice, saj je bila kot biologinja med prvimi na seznamu za pomoč.

Poleg vsega naštetega je tudi članica astronomskega društva. Zaradi ostalih že omenjenih konjičkov ji za to ne ostane veliko časa. Kadar pa ji ostane nekaj prostih ur, se v okviru društva posveti preučevanju zvezd glede na letne čase. To ji predstavlja poseben izziv, saj lahko s pomočjo posebnega zemljevida ljudje ugotovimo tudi, koliko je ura.

Če ste do zdaj sami pri sebi mislili, da časa za konjičke ni, je učiteljica Milena Žohar dokaz, da to ni res. Z reportažo o njenem prostem času smo predstavili tudi veliko konjičkov, zato boste mogoče našli tudi kaj zase in pridobili dodatno znanje in izkušnje. Tako kot pravi star pregovor: »Več znaš, več veljaš.«

Ana Blatnik
Foto: Osebni arhiv Milene Žohar

FOTOREPORTAŽA

Brezmejna ustvarjalnost

Avtorica slik: Milena Žohar

KNJIŽNICA LAŠKO

Obisk petošolcev

Komaj smo v splošni knjižnici pospravili poletne paketke knjig, že smo skupaj z vami v novem šolskem letu.

Tako ste nas oktobra v okviru šolskega kulturnega dne obiskali petošolci, debrski in laški, a tudi učenci z Vrha nad Laškim. Tistim, ki je še niste videli, smo pokazali razstavo ilustracij Mojce Cerjak in veliko vas je poznalo Žogico Nogico, Zvezdico Zaspanko, Popravljalnico igrač in druge slikanice, ki jih je ta vrhunska in večkrat nagrajevana ilustratorka likovno opremila. Sicer pa smo vaš kulturni dan, upamo, obogatili s tem, da smo vam predstavili literaturo o Laškem, vašem kraju, ki ste si ga pred obiskom knjižnice ali po njem skupaj z vodičem tudi ogledali. Ob projekciji smo reševali domoznanski kviz oziroma križanko Kaj vem in kaj znam o svojem domačem kraju.

Prav tako v oktobru pa se začanja osmi cikel vseslovenskega Megakviza, ki je namenjen

drugemu in tretjemu triletju osnovnošolcev in za katerim lahko že sami pobrsbate in ga do pomladi rešujete na www.megakviz.si. Kviz z naslovom Rimljani na naših tleh nas bo v petih sklopih popeljal skozi različne teme: Rimski imperij, Rimska mesta v današnji Sloveniji, Rmsko mesto Emona, Rimski vsakdan in Kultura in dosežki Rimljanov. Lahko ga rešujete lahko sami, s prijatelji, doma, z družino, v šolski ali splošni knjižnici, reševali pa ga bomo tudi skupaj med šolskim letom. Bodite radovedni, raziščite spletno mesto kviza, izpolnajte spletne ali natisnjene vprašalnike, ki jih lahko (tudi sami ali z našo pomočjo) pošljete v Ljubljano in nas obiščite v knjižnici, kjer vam bomo na poti reševanja in iskanja gesel z veseljem prišli naproti.

Barbara Rančigaj

Učenci z Vrha nad Laškim v mestni knjižnici

KULTURNI DAN

Kulturni spomeniki v Laškem

V torek, 8. oktobra, smo imeli kulturni dan na temo Kulturni spomeniki v Laškem.

Najprej smo si z učiteljico Vesno Planinc ogledali projekcijo o Laškem in reševali učni list. Po malici smo se oblekli in v avli šole počakali na kustosa Aljaža Majcna. Z njim smo odšli na občinsko dvorišče, kjer smo si ogledali občino. Povedal nam je tudi nekaj zanimivosti. Potem nas je peljal do vhodnih občinskih vrat, nad katerimi je grb Občine Laško.

Pot smo nadaljevali čez most do laškega kralja piva in naprej do kulturnega centra, kjer smo

veliko izvedeli o Primožu Trubarju in Antonu Aškercu. Pot nas je vodila nazaj čez Savinjo do Črnega mostu. Nato smo pot nadaljevali do muzeja, kjer smo si ogledali razstavo. Kustos Aljažu smo se zahvalili in odšli v mestno knjižnico. Tam smo rešili križanko, v kateri smo morali napisati o tem, kar smo se naučili o Laškem. Zadovoljni in utrujeni smo se vrnili v šolo.

Neža Kovač

OBISK V PŠ DEBRO

Združitev debaterjev in retorikov

Septembra smo dekleta iz devetega razreda, ki obiskujemo retoriko pri učiteljici Dragici Brinovec, obiskala klub debaterjev, ki ga vodi učiteljica Marjeta Ocvirk v PŠ Debro.

Ob prihodu smo v pričakovanju odšle v učilnico geografije, kjer smo pričakale učence in učitelja z Gimnazije Celje – Center. Kasneje smo se razdelili v dve skupini. Debaterji so začeli razpravljati, me pa smo se z učiteljem pogovarjale o govorništvu in osnovah pri javnem nastopanju. Posedli smo v krog in minute so prav hitro tekle. Nikoli si ne bi mislile, kako lahko »mučnih« 45 minut pri pouku postane tako zanimivih pri – če lahko

temu tako rečemo – čisto navadnem pogovoru. Med odmorom smo se z debaterji posladkali s slastnimi napolitankami in piškoti, seveda pa si nismo dovolili, da bi ostali žejni, zato smo si privoščili tudi jabolčni sok. Ko smo napolnili želodčke, smo bili prisotni še pri debati, nato pa smo se okoli 13. ure stežka poslovili in z lepo izkušnjo zapustili šolo. Upamo, da bomo kdaj še imeli podobno priložnost, kot je bila ta.

Tinkara Blagotinšek in Timeja Verk

PŠ DEBRO

Pikin festival

Konec septembra smo se z avtobusom odpeljali v Velenje na Pikin festival. Ob prihodu nas je že pričakala Pika Nogavička, ki nas je najprej odpeljala v svojo vilo Čira Čara.

Nato so sledile razne ustvarjalne delavnice, kjer smo izdelali različne izdelke. Tudi trgovine v Pikinem mestu smo si ogledali in se okitili z gospodom Fickom okoli vratu. Čas je prehitro minil in že smo se morali posloviti. Pred odhodom smo Piki Nogavički zapeli še njeno

pesem, saj veste, tisto znano: »Če si moj prijatelj, me kliči Pika Nogavička, pike imam na nosu, a nogavičke na nogah ...« Nato smo se ji zahvalili za lep dan, potem pa smo se z avtobusom odpravili nazaj proti Laškemu.

Učenci 2.a z učiteljico Cirilo Konečnik Kaligaro

ONIS

Pri Piki Nogavički

Tudi mi smo se septembra odpeljali na Pikin festival v Velenje. Tam nas je že čakala Pika.

Najprej smo zapeli njeno pesem. Razdelili smo se v skupine in si ogledali Pikino mesto, kjer smo kupili spominke. Nato smo se najedli in odšli v Pikino hišo, ki je bila zelo razmetana. Sledilo je delo v skupinah. Vsak je izbral poljubno delavnico in ustvaril svoj izdelek. Jaz

sem izdelal kozarec sreče, ogledal sem si postopek vlivanja voska, vozil sem se z avtomobili, igral šah in še kaj. Želel sem početi še kaj, a smo morali nazaj v Laško. Na Pikinem festivalu mi je bilo všeč.

Gašper Tovornik

Tehniški dan

V četrtek, 3. oktobra, smo imeli tehniški dan. Najprej smo se pogovarjali o prometu, pri čemer smo si ogledali slikovno gradivo in se preizkusili, koliko že vemo o prometu.

Sledilo je izdelovanje prometnih znakov, ki smo jih najprej spoznali, potem pobarvali in nataknili na palčke. Iz odpadnih škatel smo izdelali ekološka vozila, s katerimi smo se tudi igrali. Sledil je učni sprehod po mestu, pri

čemer smo opazovali prometne znake in se učili pravilno prečkati cesto. Pogovorili smo se tudi o varnosti in obnašanju na cesti. Za konec je sledila še igra z ekološkimi vozili. Dan je bil zelo zanimiv in sproščen.

Učenci in učiteljica Lidija Podmenik

Na Šmohor

Prve jesenske dni smo izkoristili za športni dan. Zjutraj smo pomalicali in se podali na pot.

Iz Laškega nas je pot vodila čez park do Debra, kjer smo mimo gasilskega doma »začeli gristi kolena«. Čeprav je bilo jutro megleno, nas to ni motilo, saj smo s petjem bodrili drug drugega in se vzpenjali vse višje. Moči so poenjale, zato smo se na polovici poti okrepčali in pogumno nadaljevali pot. Zagledali smo prve sončne žarke, ki so nas pobožali po laseh. Žal smo se

morali vrniti. V dolino smo prišli zelo hitro in ostalo nam je še nekaj časa. Zavili smo na igrišče in se poigrali na igralih. Potem nas je čakala pot iz Debra nazaj v Laško. Šli smo čez Jagoče in se pravočasno vrnili v šolo. Polni vtisov smo odšli domov in sklenili, da bomo šli naslednjič do vrha.

Učenci in učiteljica Lidija Podmenik

FOLKLORA

Ohranjanje evropske kulturne dediščine

Šolski folkloristi so pod vodstvom učiteljice Brigite Kovač v okviru projekta ohranjanja evropske kulturne dediščine 1. oktobra obiskali Hišo generacij Laško.

DRUŠTVO VESELE NOGICE

»Naš svet je drugačen«

Na svetovni dan cerebralne paralize, 2. oktobra, je bila v Kulturnem centru Laško dobrodelna prireditev z naslovom Naš svet je drugačen. Organiziralo jo je društvo Vesele nogice.

Na prireditvi so ljudje dobrodelno s SMS-ji prispevali določene zneske po svojih zmoglostih. V programu je bilo tudi nekaj glasbenih točk. Nastopili so folklorna skupina, vokalna skupina Chillax in mladinski pevski zbor Trubadurji. Prireditev je imela malo drugačen začetek, kot je v navadi. Začela se je na prostem s spustitvijo balonov v zrak in šele nato nadaljevala v dvorani. Po prireditvi je sledila pogostitev v avli kulturnega centra.

Vesele nogice

Društvo Vesele nogice je bilo ustanovljeno 23. aprila 2012, njegova predsednica je Spomenka Valušnik. Je društvo za pomoč otrokom z zaostankom v razvoju na različnih področjih (s cerebralno paralizo). Ima veliko ciljev, ki jih želi doseči. Med najpomembnejšimi so zagotavljanje potrebne terapije v bližini kraja bivanja in možnosti strnjenih terapij večkrat letno ter potrebnih pripomočkov za omogočanje razvoja. Poleg tega želi društvo z druženjem in s samopomočjo pomagati staršem otrok, da sprejmejo otrokovo drugačnost in mu omogočijo čim lepše otroštvo. Družinam pomaga društvo premagovati tudi finančne stiske.

Cerebralna paraliza

Cerebralna paraliza pomeni skupino neprogresivnih motenj gibanja in telesne drža in je posledica različnih možganskih okvar, nastalih pred rojstvom, med njim ali po njem, za katere so značilni omrtvelost in epileptični napadi, lahko pa tudi duševna nerazvitost. Zdravljenje cerebralne paralize je simptomatsko. Cilj je omogočiti otrokom s to boleznijo čim bolj samostojno in neodvisno življenje. Potrebno je individualno zdravljenje in vključevanje staršev. Zelo pomembno vlogo v tem procesu ima fizioterapija, namen tega dela zdravljenja je sprostitvev mišic, učenje zavestne uporabe posameznih mišičnih skupin in izboljšanje koordinacije ter hoje. V sklopu delovne terapije se otrok postopoma uči dnevnih aktivnosti, kot so oblačenje, umivanje in hranjenje, a tudi igranja. Zelo pomembno je, da pri delovni terapiji sodelujejo tudi starši in se tako naučijo, kako naj otroku pomagajo pri razvijanju novih sposobnosti z usmerjeno igro. Ker je to včasih lahko zelo težko, mnogi starši obupajo in dobijo novo moč za oskrbo v društvih, kakršno so Vesele nogice.

Larisa Knap
Foto: Vesele nogice

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Promet

Tudi učenci podružnične šole z Vrha smo imeli v začetku oktobra tehniški dan. Petošolci smo za šolski časopis zapisali naslednje izjave.

Klara Kovač: »Na tehničnem dnevu sem se naučila prometne znake, kako se prečka cesto in da se moramo ob stop znaku obvezno ustaviti.«

Doroteja Berložnik: »S tehničnega dne sem si najbolj zapomnila, ko smo šteli vozila. Najbolj pa mi je bilo všeč, ko smo se sprehajali po Laškem.«

Žan Milčinović: »Na tehničnem dnevu sem se naučil prometne znake, da ko gremo čez cesto dvignemo roko in da se moramo, ko vidimo stop znak, ustaviti vsaj za tri sekunde.«

Tomaž Mlakar: »Zelo mi je bil všeč vlak pri železniški postaji. Zato ker je star.«

Martin Jeretina: »Zapomnil sem si prometne znake, kako smo šteli vozila in pešce in da moramo pri prečkanju ceste dvigniti roko.«

Čakamo na avtobus, ki nas bo peljal v Laško.

Sprehajamo se po mostu v Laškem.

Njam, njam ... lačni se ustavimo na železniški postaji.

Živijo! Fotografiramo se pred lokomotivo.

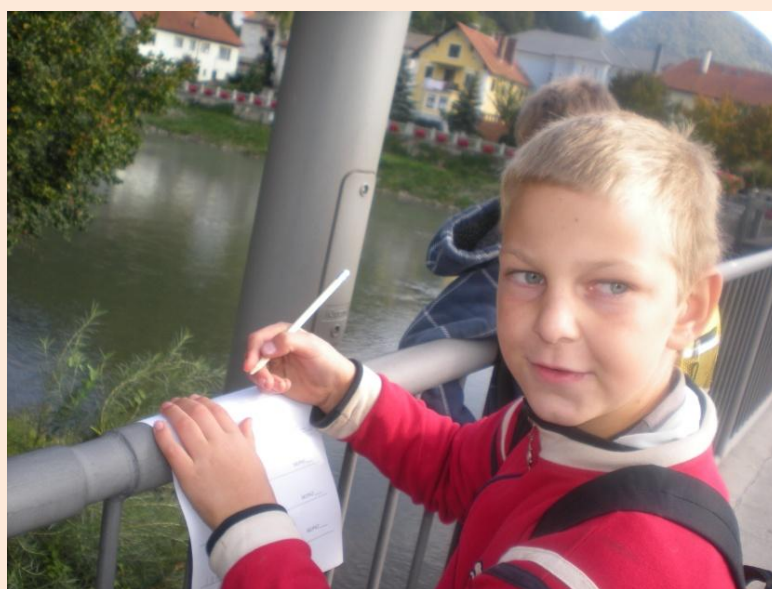
»Oooo, še en avto.« Štejemo vozila in pešce.

Še ena skupina, ki šteje.

»Izvolite račke!« ☺

Štetje prometa

Doroteja Berložnik
Foto: Simona Sirk

Tehnični izdelki na temo vetra

Septembra smo se petošolci PŠ Vrh nad Laškim odločili, da bomo izdelali vetromer, padalo in zmaja.

Najprej smo se lotili vetromera, naprave za merjenje hitrosti vetra. Ni bilo prezahtevno. Tudi preizkusili smo ga. Vsem ga je uspelo narediti, tako da je delal. Delali smo ga eno uro pri naravoslovju in tehniki.

Naslednjič smo se lotili zmaja. Tega je bilo težje izdelati, a smo uspeli. Posvečali smo se mu kar dve uri, toda vredno je bilo truda. Ko

smo ga preizkusili, nam je povzročal malce težav. Na koncu smo jih odpravili in zmaj je bil brezhiben.

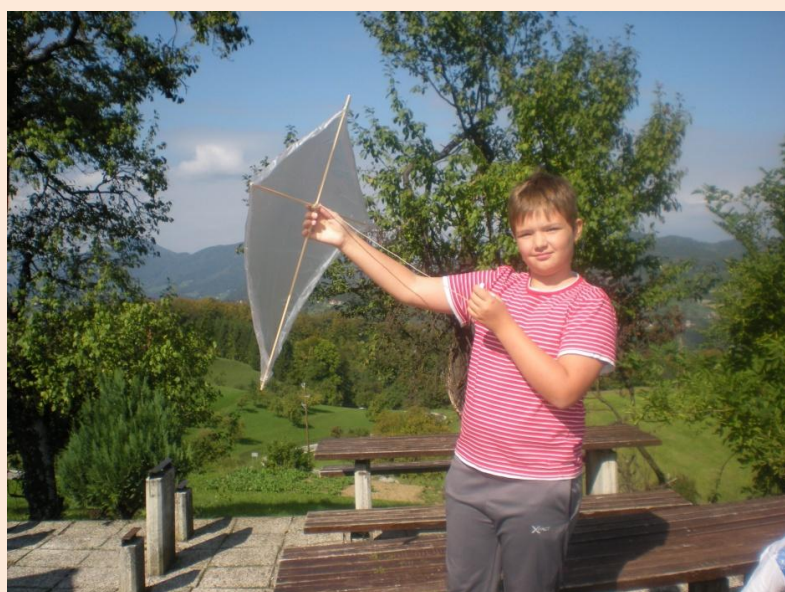
Nazadnje smo se lotili padala. Z njim smo imeli največ težav, čeprav je bilo manjše od zmaja. Na koncu nam je le uspelo. Padalo je po zraku letelo lepše od zmaja. Velikokrat smo ga spustili z visokega na tla.

Vetromer, naprava za merjenje hitrosti vetra

Zmaji

Upajmo, da bo letel.

Teci, teci in ulovi veter v zmaja. ☺

Padalo

Tri, dve, ena

Nič ... leti, leti padalec.

Petošolci iz PŠ Vrh nad Laškim

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Hišica iz kart

Klemen Zavšek iz četrtega razreda je v podaljšanem bivanju sestavil hišico iz kart.

Podobno hišico so želeli sestaviti še nekateri sošolci, toda niso bili uspešni.

Kaj je recept za trden stolp?

Klemen: »Moram priznati, da sem se kar nekaj časa trudil, saj je bilo zelo težko. Za trden stolp potrebuješ mirne roke in spretnne prste.«

Simona Sirk

PŠ DEBRO

Varno kolesarjenje

V četrtek, 3. oktobra, smo imeli v šoli imeli tehnični dan o prometu. Četrtošolci smo se najprej v razredu pogovarjali o pomenu posameznih prometnih znakov in pravilih pri vožnji s kolesom.

Šli smo tudi v računalniško učilnico. Tam smo na spletu reševali vprašanja, kako dobro poznamo prometna pravila pri vožnji s kolesom. Obiskala nas je tudi policistka na kolesu. Povedala nam je, kaj spada k obvezni opremi kolesa in kolesarja. Obvezno opremo kolesa sestavljajo krmilo, prednja in zadnja zavora, luči (bele za osvetljevanje ceste, rdeča

zadaj) in odsevniki (rdeči odsevnik zadaj, rumeni bočni odsevniki na obeh kolesih in v pedalih) in zvonec. Kolesar se zaščiti s kolesarsko čelado, saj je pomembno, da si zaščiti glavo in s tem tudi življenje, pomembni so tudi ščitniki za komolce in kolena. Ob slabši vidljivosti pa kolesar obleče odsevna oblačila, da je bolj viden v prometu.

Nika Zupanc Vrhovšek

MŠ LAŠKO

Jumicar

Kot vsi ostali smo imeli oktobra tudi mi tehniški dan o prometu. Učenci petih razredov matične šole in debrske podružnice so se preizkusili v vožnji z avtomobili Jumicar.

Na postavljenem poligonu so morali med vožnjo upoštevati prometne znake in celo semafor. Učenci so se resno lotili vožnje, a pri tem tudi uživali. Marsikdo je ugotovil, da

vožnja in sočasno opazovanje prometnih znakov in drugih voznikov nista tako enostavna.

Romana Križnik

SVETOVALNI KOTIČEK

Prvo pismo za tetko Julči

Pozdravljena, tetka Julči! Sem iz 7. razreda in ko sem v časopisu zagledala tvojo predstavitev, sem se zelo razveselila, da lahko končno nekoga vprašam o tem, kar me zanima. Trudim se, da ne bi pisala v slengu, ampak če mi bo slučajno pri kakšni besedici spodletelo, se ti že vnaprej opravičujem. Zanima me, kakšno je tvoje mnenje o dietah. Sama bi se namreč rada vključila v kakšen dietni program, ampak me vsi prepričujejo, da diete niso zdrave in da dolgotrajnega učinka ni. Torej, kaj meniš?

Moja druga težava je fant iz 5. razreda, ki mi prinaša rože in mi poskuša dvoriti, a ne vem, kako naj mu dopovem, da mi niti na misel ne pride, da bi bila parček s fantkom, ki se je pred komaj nekaj leti naučil izgovoriti črko r. Nekajkrat sem celo želela ustaviti njegovo mamó in ji povedati, a kaj bi ji lahko rekla? »Vaš desetletni sin me nadleguje s šopki rož iz vašega vrta in – mimogrede – vrtnice zelo dobro dišijo?« In ker nimam pojma, kaj naj naredim, te zelo lepo prosim, da mi pomagaš, ker me kar naprej spravlja v neprijeten položaj pred prijatelji. Lep pozdravček. Sedmošolka

Pozdravljena!

Zelo sem vesela, da ti je všeč moja rubrika in seveda, da si mi pisala in se s svojimi težavami obrnila name.

Diete torej. Že stoletja so in verjetno bodo tudi ostale prvi problem vsakega odraščajočega dekleta in svetovne ženske populacije. V današnjem vsakdanu ni popolna tista, ki ima obline, temveč se gleda le na to, kako je vse ravno. Pa saj nismo likalne deske! Torej ... Takoj ko sem dobila tvoje sporočilo, sem poklicala svojega starega prijatelja in priznanega zdravnika dr. Fredija. On pa je kar blebetal in blebetal in ko sem končno prišla do besede in mu povedala, zakaj ga kličem, ni bil ravno najbolj navdušen, saj je mislil, da mu odgovarjam na zmenek, na katerega me je povabil pred tridesetimi leti, vendar mi je vseeno pomagal. Torej ... Diete močno odsvetujem, saj ko končno prideš do zelene teže, nimaš več energije in potrpljenja, da bi jo vzdrževala. Verjemi, preizkušeno! In nikakor ne upoštevaj diet v najstniških revijah! V večini primerov so misija nemogoče. Pa saj nisi super ženska, da bi lahko v treh dneh izgubila pet kilogramov! Nekateri recepti so seveda pametni in lahko tudi okusni, ampak večina jih ne služi ničemur. Zato se ne obremenjuj zaradi teže, ni pomembno, koliko pokaže zoprni kazalec na tehtnici, pomembno je, da se v svojem telesu dobro počutiš in takšno energijo tudi odsevaš. In naj ti povem še nekaj: dokler ne boš tako obilna, kot sem jaz, ki sem zadnjič skoraj s tehtnice padla, ko sem videla, koliko je pokazalo, se s težo ne obremenjuj preveč. Raje pojdi na kakšen sprehod, jej večkrat in malo ter uživaj v hrani.

In tvoja druga težava. Večni problem! Verjetno ne boš verjela, ampak tudi meni se je to zgodilo. Samo namesto rož je meni prinesel mrtvo podgano. Grozno! Večkrat sem šla do njega in mu rekla: »Zelo si prijazen in tisti polž od prejšnjega tedna mi je bil zelo všeč, predvsem pa je bila nad njim navdušena mama, ko ga je našla v solati, ampak jaz ne čutim enako do tebe.« Nato je začel s hujšimi ... Šel je do moje mame in ji prinesel glavo solate v opravičilo za prejšnjo in mi napisal pismo: »Ko zaslišim tvoj glas, se zdrznem, ko te zagledam, skoraj omedlim. Rad te imam – o tem dvoma več. Reči, da te ljubim, edina možnost je še!« Skoraj me ja zaprosil za roko! Ampak dovolj o meni ... Torej, tvoj problem. Potreboval je veliko poguma, da ti je izpovedal svojo ljubezen, zato ne bodi preveč ostra z njim. Tudi fantje imajo srce. Na lep način mu povej, da ne čutiš enako in da bo imel verjetno velike težave, če bo še naprej mami kradel vrtnice.

Tetka Julči

NOVA KRATKOČASNIKOVA OSEBNOST

IMAŠ TEŽAVO, A NE VEŠ, KOGA BI
VPRAŠAL/A?

- SEDAJ LAHKO VPRAŠAŠ TETO JULČI!
JE PRAVA ENCIKLOPEDIJA ZNANJA IN
IZKUŠENJ NA VSEH PODROČJIH!
- NE ZAPRAVLJAJ ČASA IN JI PIŠI NA
NASLOV: radio@oslasko.si
- ODGOVOR BOŠ NAŠEL/LA V NASLEDNJI
ŠTEVILKO ČASOPISA.

Tetka Julci!

ZGODBA

Starejša sestra

Živijo! V prejšnjem delu sem se že opisala. Ime mi je Sara in zdaj že hodim v prvi letnik. Imam lepe ocene, zato se lahko z njimi tudi pohvalim. Dobila pa sem tudi novo prijateljico. Ime ji je Maja. Dela v pekarni, kjer si kupujem malico. Zelo sva se ujeli, vendar mi je po čudežu tudi zelo podobna.

Vsak dan se pogovarjava in nekoč je beseda nanesla na družino. Povedala mi je, da je posvojena. Spraševala sem jo, kako je izvedela in tako naprej. Povedala mi je, da ve samo to, kako je njeni pravi mami ime. Kar naenkrat sem iz njenih ust zaslišala ime svoje mami. Grdo sem jo pogledala, saj sem mislila, da se šali, vendar je njen obraz ostal resen. Ugotovila sem, da misli resno. To je bilo zelo čudno. Tisti večer sta mami in njen fant odšla na neko večerjo, jaz pa sem pazila bratca. Ker sva ravno hotela risati, sem odšla poiskat barvice. Našla sem jih nekaj, vendar je moj pogled pritegnil rojstni list. Na njem je pisalo vse o Maji. Ugotovila sem, da je v resnici moja starejša sestra! Papir sem skrila in ko je mami prišla,

sem jo malo vprašala o Maji. Povedala sem ji, da sem našla njen rojstni list in da sva za nameček prijateljici. V tistem trenutku se je mami zresnil obraz in postala je zelo jezna in temačna. Prepovedala mi je druženje z Majo, vendar odgovora na vprašanje, kdo sploh je, nisem dobila. Nisem ubogala mame in sem takoj naslednji dan odhitela k Maji. Povedala sem ji vse, kar se mi je zgodilo in kar sem izvedela. Naredili sva načrt. Takoj po pouku je z mano odšla domov. Ko jo je mami zagledala, je čisto ponorela, vendar se je kmalu pomirila. Povedala je, da je Majo dala v posvojitev, ker je bila še premlada, vendar je dovolila, da se lahko moja starejša sestra preseli k nam.

Gracia Voglar

FILMSKI KOTIČEK

Zavetje

Ko že človek misli, da Nicholasa Sparksa s svojimi romani ne more prekositi nihče, on premaga samega sebe.

Po njegovem romanu *Safe Heaven*, v slovenskem prevodu *Zavetje*, je bil lani posnet film, ki ga je režiral Lasse Hallstrom in se odrezal več kot odlično. Zgodba govori o obupani Katie, ki živi z ogromno skrivnostjo, ki jo je režiser do konca filma, zavito v klobčič pripetljajev in razkritij, spretno skrival. Katie v iskanju varnega zavetja naleti na mirno obmorsko mestece Southport, kjer poskuša zaživeti na novo. Spremeni identiteto, a skrivnosti ostanejo. Svoje srce obda z močnimi čustvenimi zidovi, ki zaradi Alexa, ovdovelega lastnika trgovine, ki ima prelepa otroka, počasi razpadajo. Ko se Katie končno spet odpre in se nauči zaupati ljudem, jo demon iz preteklosti spet začne dohajati in to predstavlja veliko preizkušnjo za njeno novo zvezo. Znova zgradi zidove in se zapre vase, a še preden se zave, jo

skrivnostni moški iz preteklosti ulovi in vse, kar je takrat za Katie pomembno, je, da bi mu rada znova ubežala. A v težavah spoznaš prijatelja in tako ji pomaga skrivnostna prijateljica, ki jo spremlja na celotni poti v mestecu Southport. A moški je veliko močnejši in pretkan, zato je Alexova pomoč ključnega pomena. A tako kot pravijo – konec dober, vse dobro. In tudi v tem filmu, v katerem ima glavno vlogo igralka Julianne Hough, ni nič drugače. Katiene zidove znova razmaja Alex. Na koncu pride do šokantnega odkritja o tem, kdo sploh je prijateljica, ki ji je ves čas pomagala. Takrat sem v kinu z odprtimi usti in popolnoma šokirana končno pojedla prvih nekaj kokic, saj je to eden tistih filmov, ki gledalca potegne vase do tolikšne mere, da pozabi celo na hrano.

Ana Blatnik

Foto: www.imdb.com

BRIHTNE GLAVCE

Gozdni sadeži

Pravilna rešitev kviza v prejšnji številki šolskega časopisa se glasi: »Prihaja tetka jesen.« V tokratni številki pa vam spet ponujamo nov kviz. Obilo užitkov pri reševanju.

1. Katero je starinsko ime za oktober?

A Gruden.

B Vinotok.

C Sušec.

2. Katero obletnico je praznovala debrska šola?

J Štirideseto.

K Petindvajseto.

L Deseto.

3. Kaj potrebujemo za igranje golfa?

I Posebno palico in žogico.

J Lopar z dvema žogicama.

K Par smuči.

4. Kdo je Sneguljčica?

V Hudobna mačeha.

Z Morska deklica.

Ž Dekle iz pravljice.

5. Dopolni slovenski pregovor: Kdor visoko leta ...

A ... nizko pade.

B ... prileti v veselje.

C ... dolgo živi.

6. Iz česa delajo čokolado?

I Dobijo jo od krave Milke.

J Iz kakavovca.

K Iz čokoladovca.

7. Katero je glavno mesto Hrvaške?

M Rim.

N Berlin.

O Zagreb.

8. Koliko igralcev igra v ekipi pri košarki?

P Enajst.

R Sedem.

S Pet.

9. Od kdaj do kdaj trajajo jesenske počitnice?

D 15. 10. do 3. 11.

E 28. 10 do 1. 11.

F 1. 11. do 7. 11.

10. Katera žival prespi zimo?

O Konj.

P Medved.

R Žaba.

11. Kateremu drevesu jeseni odpadejo iglice?

R Macesnu.

S Boru.

Š Smreki.

12. Pri katerem poklicu potrebujemo izvijač in klešče?

U Kuhar.

V Mehanik.

Z Novinar.

13. Katero je največje mesto v Sloveniji?

O Maribor.

P Ljubljana.

R Laško.

14. Kako se ne imenujejo kapniki?

Č Špagetki.

D Stalaktiti.

E Stalagmiti.

15. V katero skupino živali uvrščamo kače?

Š Sesalci.

T Plazilci.

U Ptiči.

16. Katera od naštetih je otroška revija?

O Lady.

M Jana.

N Pil.

17. Kdaj je dan reformacije?

A 22. oktobra.

B 15. oktobra.

C 31. oktobra.

Saša Klezin, risba: Tina Vorina

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

8. 9. 4. 9.

10. 11. 12. 9.

13. 7. 14. 3. 15. 16. 3. 17. 9.

UGANKARSKI KOTIČEK

Sudoku

		4	5	3		9		7
	9	3				8		1
		5		1		4		
9		2	7				8	6
				4				
5	8				9	2		4
		9		8		5		
2		6				1	3	
7		8		2	5	6		

Larisa Knap

Smeh je pol zdravja

V avtobusu sedi nasproti dame fantič, ki neprestano smrka. Čez nekaj časa ga gospa prijazno povpraša: »Fantek, ali imaš žepni robček?«

»Imam, a vam ga ne posodim!«

V šolski veži stoji obešalnik, zraven njega visi opozorilo: »Rezervirano samo za učitelje.«

Naslednji dan neka zlobna roka pripiše:

»Lahko obesite tudi plašče.«

Joško je vstal zelo slabe volje, vse mu je šlo narobe, z nobeno stvarjo ni bil zadovoljen.

»Jajce je premalo pečeno, kakav je prevroč, kruh se drobi,« se je jezil in ves nasršen odšel iz hiše. Mamica ga je poklicala: »Hej, Joško, pridi nazaj, pozabil si zaloputniti vrata.«